

ning med Hensyn til § 3, indtil nu i alle Tilfælde, kun er fremset fra Venstres Side. Jeg hørte den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft sige, at han ikke var helt sikker paa, at Reglerne i § 3 var rigtigt udformet, og jeg er enig med ham i, at det kan være et Problem, om Udformningen er den rigtige, eller man skal vælge en anden, og jeg skal gerne i Udvalget forhandle om en bedre Formulering, blot vil jeg bede om Medvirkning til, at selve Princippet i § 3 bliver bevaret.

Saa er der, jeg tror baade af det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, rejst det Spørgsmaal, om man ikke kunde forenkle Tingene ved simpelt hen at gøre 5. Maj til en Helligdag, jeg forstaar altsaa en kirkelig Helligdag. Jeg har ikke noget imod, at vi taler om dette i Udvalget, men jeg forstaar oprigtigt talt ikke den dybere Mening deri. 5. Maj er en verdslig Dag og har ingen Tilknnytning til Kirkens Historie eller noget som helst andet. Maaske har de ærede Ordførere andre Begrundelser end dem, der umiddelbart falder en ind, men ogsaa det kan vi tale om i Udvalget; jeg vil dog sige, at Tanken ved første Øjekast forekommer mig mærkelig.

Det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen rejste det Spørgsmaal, der ogsaa har været diskuteret i Dagspressen, om det nu er rigtigt at gøre Dagen, som det er foreslaaet, til en Dag, da man om Formiddagen har Lejlighed til Gudstjenester og Mindehøjtideligheder og der flages paa halv Stang, og man derefter lader Eftermiddagen og Aftenen være reserveret mere festlige Ting. Jeg har selv haft den Tanke ved Lovforslagets Udarbejdelse, og rent umiddelbart føler vi alle sammen, at 5. Maj bør arrangeres som Nationens Jubeldag, men naar vi nu skal lovgive om i Danmarks Historie at fastsætte en Dag, der skal være Nationens Mindedag for alt, hvad der skete fra 9. April 1940 til Befrielsens Dag, vil det efter min Mening være rigtigt at samle dette paa en bestemt Dag, en Dag, da vi mindes vore døde — og der faldt jo Landsmænd ikke alene 9. April 1940, men gennem hele Besættelsesperioden — baade de Ofre der blev bragt den 9. April, og de Ofre der blev bragt i Frihedskampen, de Ofre der blev bragt paa anden Maade, alt hvad Danmark bragte af Ofre, skal vi alle bøje vort Hoved for og mindes. Det skal ske paa een Dag. Den Tanke bliver ved nærmere Overvejelse rigtig. Der maa være een Dag, hvor alle Ofrene mindes, og det kan, synes jeg, ske paa den smukkeste Maade, saaledes som vi har foreslaaet det her.“

Lovforslaget henvistes til Behandling i et Udvalg. Dette afgav ikke Betænkning.